SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 141. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 27, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 27-го ЛИПНЯ 1993. Ч. 141. РІК C.

Л. КРАВЧУК ГОТУЄТЬСЯ ДО РЕФЕРЕНДУМУ

Київ (УНІАР). — Тут у четвер, 15-го липня, під час чергового виступу в українській телевізії, з числа низки виступів у першій половині липня, Президент України Леонід Кравчук сказав, що політичний союз між країнами СНД має базуватися „на принципах рівноправности, державности і прихильности до демократії".

У зв'язку з рішенням російського парляменту про підпорядкування Севастополя Росії, склалося враження, що виступи Президента Кравчука зумовлені тільки цією подією Насправді ж це був початок підготови до референдуму. В інтерв'ю для телевізії Л. Кравчук сказав, що референдум має бути конституційним, тому він звернувся до Верховної Ради з пропозицією ухвалити відповідну постанову з метою узгодження конституції і закону про референдум. Якщо цього не зробити, то референдум 26-го вересня не матиме для Президента правних наслідків.

На запитання, чому в попередньому інтерв'ю він наголошував неможливість політичного союзу України і Росії, Президент відповів, що вважає неможливим союз з тими, хто закликає повернутися до СССР. Такий союз практично означав би втрату державности для України. Об'єднання народів з різними культурами, традиціями в одну централізовану державу з єдиною конституцією і збройними силами неможливе, якщо стояти на ґрунті демократії", — зазначив Л. Кравчук.

Амбасадор ЗСА відвідав Луганщину і Донеччину

Луганщина (УНІАР). — Амбасадор ЗСА в Україні Роман Попадюк відвідав Луганську область, зустрівся з головою обласної адміністрації Едуардом Ханановим і головою Обласної Ради Анатолієм Касьяновим. Відбулася конструктивна розмова про перспективи взаємовигідних зв'язків між підприємцями, промисловцями, організаціями та працівниками культури. Звідтіль Р. Попадюк вирушив до Донецької області.

Керівництво обласного товариства „Просвіта" висловило обурення з приводу того, що представники „Просвіти", Конгресу Українських Націоналістів і Української Республіканської Партії не були допущені на зустріч з амбасадором Р. Попадюком

В Чикаґо відбудеться „Похід державницької гордости"

Чикаґо (ЛуК-а): — За почином УККА, УАКРади та Товариства Сприяння Рухові в Україні тут було скликане спільне засідання представників прицерковних, громадських, жіночих, комбатантських та молодечих організацій метрополітального Чикаґо з метою обговорення та підготови до належного відзначення другої річниці відновлення державности України. Присутні оформили себе як Громадський Комітет Святкування Незалежности України під протекторатом владик та обрали Діловий комітет у складі: інж. Орест Бараник — голова, Андрій Скиба — заступник, д-р Богдан Ткачук — заступник та Іванна Горчинська — секретар. До Ділового комітету були ще обрані: інж. Лев Боднар, д-р Микола Домашевський, мгр Лука Костелина, інж. Святослав Личик, інж. Мирон Лущак та Степан Стрільчук, приймаючи окремі функції.

Ухвалено відзначити свято української державности в неділю, 22-го серпня, а за форму відзначення вибрано масовий похід під гаслом „Похід Державницької Гордости" від катедрального храму св. Володимира по вулиці Оклій до катедри св. о. Миколая, де буде відслужений соборний Молебень, а відтак відбудеться коротка програма.

Комітет звертається до всіх мешканців метрополітального Чикаґо, в кого лише є відчуття приналежности до українського народу, взяти численну участь в святкуваннях державности України. Збірка на площі біля собору св. Володимира на год. 12:30 по полудні.

ЗУАДК ЗАРЕЄСТРОВАНИЙ В УКРАЇНІ

Філядельфія (ЗУАДК). — Від 12-го липня 1993 року Міністерство Юстиції України зареєструвало найбільшу в українській діяспорі харитативну організацію, Злучений Український Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК).

У реєстраційному документі ч. 17 Міністерство Юстиції наводить такі ствердження: свідоцтво про реєстрацію структурного осередку громадської (неурядової) організації зарубіжної держави в Україні, філія Злученого Українського Американського Допомогового Комітету в Україні. Назва держави — З'єднані Стейти Америки. Вищий статутовий орган — Загальні збори — Рада; адреса — місто Київ, вул. Тургенівська, 46. Заступник Міністра Юстиції України В. М. Черниш, підпис і печатка Міністерства Юстиції України.

На підставі цього реєстраційного документу ЗУАДК могтиме відкривати свої філії у будь-якому місті України, що й плянується незабаром зробити. Покищо ЗУАДК вже відкрив свої філії в Києві під поданою вище адресою та у Львові, Проспект Шевченка, 7. Числа телефонів і факсів будуть подані до відома дещо пізніше, як також адреси нових філій ЗУАДК в Україні.

Міністерство Культури плянує нову політику

Київ (УНІАР). — У Міністерстві Культури України відбулася зпеціяльна пресова конференція, яку провів міністер культури Іван Дзюба.

Він торкнувся проблем розвитку культури в складних політичних та економічних умовах, завдань, що стоять перед Міністерством Культури. Попри всі труднощі, сказав міністер, культурне життя ще ніколи не було таким різноманітним і цікавим. Адже здобуто певну творчу свободу і це не може не позначитись на розвитку культури, яка є одним із основних стабілізуючих факторів суспільства. Але в окремих сферах культури спостерігається занепад, пов'язаний в першу чергу з проблемами фінансування. У складному становищі сьогодні знаходиться кіномистецтво, театральне мистецтво, музичні групи. Уряд з розумінням ставиться до цих проблем, але не завжди може допомогти в їх вирішенні. Тих фондів, які виділяється на розвиток культури, не вистачає для того, щоб вирішити хоча б найбільш важливі проблеми. І всеж, ні один заклад культури державного підпорядкування не припинив свого існування і навіть в цьому році відкрито нову бібліотеку в Полтаві та закінчено ремонт бібліотеки в Одесі.

Міністерство Культури приступило до випрацювання концепції національної культурної політики. Плянується зробити аналізу ситуації в країні, прогнозу розвитку культури на найближчий час, та встановити механізми регулювання розвитку культурних процесів.

Київський клюб „Динамо" виступив проти свого президента

Київ (М. Муратов). — Тут 20-го липня сенсацією прозвучало повідомлення про те, що футбольна дружина „Динамо" збунтувалася проти свого президента Віктора Безверхого, який, на їхню думку, довів славний клюб до банкрутства.

На надзвичайних зборах 20-го липня 19 футболістів виступили проти В. Безверхого, підписавши заяву про недовір'я. Їх підтримали головний тренер Михайло Хоменко і начальник дружини Йожеф Сабо. Президента звинуватили в неправильній фінансовій і господарській політиці, яка завела клюб у великі борги.

Учасники зборів вирішили створити акціонерне товариство закритого типу з назвою „Футбольний клюб 'Динамо', Київ", а очолить його президент українсько-американського спільного підприємства „Динамо — Атлантик" Григорій Суркис.

Проте В. Безверхий покищо продовжує виконувати свої обов'язки і на запитання кореспондентів відповів, що Суркіса і ще кількох членів ради клюбу він недавно погодився включити до діяльности клюбу з метою допомоги в господарській діяльності, хоч фінансове становище совсім не таке катастрофічне, як його зображують „заколотники", котрі скликали засідання під час його виїзду і переконали членів клюбу, маніпулюючи бизнесовими паперами. „Особисто я за президентське крісло не тримаюсь, переживаю за справу, якій віддав не один рік. Шкода, що спортовці піддалися цим маніпуляціям", — сказав Безверхий Він пояснив, що заколот вчинено для того, щоб „вирвати з великої родини старшого сина — дружину майстрів", а до спорту України їм байдуже.

Із Сабо та Хоменком кореспондентам поговорити не вдалося, бо вони після рішення усунути Безверхого відразу виїхали до Норвегії. За словами Безверхого ситуацію ще розглядатиме рада засновників клюбу. Тільки тоді буде відомо чи визнають вони законним створення акціонерного товариства.

Проходить літня школа україністики в Гарварді

Кеймбридж, Масс. — (І. Лабунька, ФКУ). — Навчання в Літній Школі Україністики Гарвардського Університету почалось 28-го червня. Офіційне відкриття 23-ої сесії цієї школи відбулося того ж вечора орієнтаційною програмою з участю 71 студента.

Першим промовцем вечора був декан літньої школи проф. Пітер Бак, який привітав усіх учасників, пригадуючи слухачам, що Гарвардська Літня Школа має репутацію світової слави і що це найстарша університетська літня школа в Америці.

Проф. Григорій Грабович директор Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, також сердечно привітав студентів, підкреслюючи вагомість використання нових можливостей у галузі українознавчих студій, з огляду на національне відродження України.

Від літньої школи промовляла д-р Наталія Пилипюк, директор програми і співробітник УНІГУ. Перелічуючи осяги школи, д-р Пилипюк згадала, що в ЛШУ з успіхом взяло участь вже понад 200 студентів.

Також виступив ґрадуант Гарвардської правничої школи, Андрей Гарасимяк, член Головної екзекутиви Фонду Катедр Українознавства та співпрацівник бюра в Кеймбриджі. Він тепло привітав від ФКУ студентів і професорів школи. Чітко висвітлювши ціль і завдання ФКУ, його основну ролю, яку ФКУ відігравав завжди і досі відіграє, фінансово підтримуючи студії українознавства в Гарварді, А. Гарасимяк пояснив, що коли йдеться про літню школу у Гарварді, то ФКУ завдяки підтримці своїх жертводавців уможливлює численні стипендії для студентів літньої школи.

Після офіційної програми відбулося прийняття, де студенти мали змогу познайомитись із професорами та з іншими учасниками школи.

Цього року в літню програму входять курс модерної української літератури, викладач проф. Олег Ільницький (університет Альберти), курс давньої історії України, викладач д-р Едвард Кінан (професор історії катедри ім. А. Меллона в Гарварді), курс історії сучасної політики України, викладач проф. Зеновія Сохор (університет ім. Кларка в Массачусетс), і чотири курси української мови, викладачами яких є: Галина Гринь з Торонтонського університету, Наталія Буряник (університет Альберти), Юрій Шевчук (педагогічний Інститут, Рівне) та Володимир Діброва з Києва (Києво-Могилянська Академія).

Варто відмітити, що цього року студенти приїхали з 17-ох стейтів Америки, трьох провінцій Канади, Австралії, України та Філіппінів.

ЗУСТРІЧ З М. РУДЕНКОМ

Ню Йорк. — Тут заходами Української Американської Координаційної Ради та Українського Народного Дому у четвер, 29-го липня, відбудеться зустріч громадянства з лавреатом державної премії ім. Т. Шевченка, письменником, політичним діячем, колишнім дисидентом і політв'язнем Миколою Руденком, який приїхав на візиту з України до ЗСА. Зустріч відбудеться в Українському Народному Домі, 140 Друга авеню в Ню Йорку. Початок о год. 6:30 вечора.

РОСІЯ СКАСУВАЛА СТАРІ ГРОШІ

Москва. — Президент Боріс Єльцин змушений був припинити свої вакації і в неділю, 25-го липня, повернувся в Москву, бо там сталася подія, яка загрожує йому черговою політичною кризою. Центральний банк країни вирішив скасувати всі грошові купюри, видруковані до цього року. Крім того, як ми вже повідомляли, цими днями парлямент Росії уневажнив чинність єльцинівських указів в питаннях приватизації і прийняв рішення передати Центральний банк під повну контролю законодавців.

Західні спостерігачі вважають, що цей крок допоможе Росії спинити інфляцію і тому волють не критикувати Центральний банк за таку його політику.

Отже, всі гроші, видруковані до 1993 року, будуть забрані з обігу 6-го серпня ц.р. Вони підлягають частинному обмінові на нові купюри. Банки міняють до 35,000 старих рублів. Вклади російських громадян на ощадних рахунках будуть заморожені на півроку, при цьому відсоток, що його виплачують на ці заощадження, не встигає за темпами інфляції в країні.

Центральний банк і російський уряд пояснюють своє рішення необхідністю боротися з високою хвилею знецінених грошей, що наводнили країну. До того ж, нібито республіки колишнього Совєтського Союзу викидають свої рублеві запаси на російський ринок, чим підривають російську фінансову систему. Тому Росія хоче змусити їх або прийняти нові російські гроші, або переходити на національні валюти і водночас на торгівлю, узгоджену зі світовими цінами.

Багато російських економістів виступили з гострою критикою рішення Центрального банку. Наприклад, академік Павло Буніч сказав, що російський уряд знову дав до зрозуміння, що теперішній владі не можна вірити. Він нагадав, що три місяці тому уряд обіцяв народові не проводити ніякої грошової реформи, принаймні до кінця цього року, і не зачіпати банківських вкладів. У висліді цього свавільного заходу вклади, заморожені в банках на півроку, знеціняться щонайменше на 40 відсотків. Очевидно, що скасування старих купюр відчують на собі незміцнілі приватні компанії, які працюють з готівкою, тобто не кладуть великих сум на банківські рахунки, щоб не сплачувати державі надмірних податків. У тяжке становище потрапили закордонні компанії, які торгують з Росією, однак не мають можливости швидко покласти на рахунок в російських банках великі суми, виторгувані в російських рублях старого взірця. Вони ці гроші просто втратять.

Наставлені критично економісти висловлюють передбачення, що рішення Центрального банку Росії не матиме очікуваного ефекту, у його висліді інфляція не зменшиться, нове підвищення цін є неминучим.

Там, де відкриваються перші двері в Україну

Ню Йорк (О. Кузьмович) — Український генеральний консулят в Ню Йорку — це саме перші двері, якими мусите пройти, щоб дістати повне право в'їхати в Україну та там перебувати. Воно нічого дивного, бо так прийнято також для в'їзду до інших країн світу.

Дивне однак це тепер, коли заходите до приміщення консуляту при 49-ій вулиці й треба пнятися вгору незакінченими сходами, а з усіх усюдів визирають сліди роботи будівничих. Три кімнатки побіч себе з одним телефоном і одним факсом та одною копіювальною машиною — це все, що досі наш генеральний консулят має, а його „штаб" із п'яти членів ніяк не може навіть порівнятися до інших, які мають свої приміщення в Ню Йорку.

— Уявіть собі, що у канадському консуляті працює „лише" 176 осіб, — вияснює генеральний консул Віктор Крижанівський,

Генеральний консул В. Крижанівський завжди має повні руки роботи.

який, як звичайно, на поспіху, старається дати нам деякі інформації.

Від нього, а передусім від консула Миколи Кириченка (в кімнаті якого маємо можливість приглядатися праці з відвідувачами) довідуємося, що щоденно проходять крізь ці дуже скромні кімнатки, які є лише замісниками справжнього бюра приблизно 60-70 осіб. Досі видано понад 2,000 віз в Україну і вони видаються на один місяць, а не більше як на три, а хто хоче залишитися довше мусить просити про продовження візи вже в Україні.

— А що коли хтось частіше мусить виїжджати в Україну?

— Багаторазові візи можна отримати лише від Міністерства Закордонних Справ, якому і наш консулят безпосередньо підлягає, — дістаємо відповідь, та довідуємося, що й заплата для персоналу консуляту приходить з того джерела. Але... до того часу від початку року, коли консулят України офіційно відкрив свої двері, все ще працює

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ РОСІЇ Боріс Єльцин підписав указ про присвоєння звання Героя Російської Федерації (посмертно) шістьом військовослужбовцям прикордонних військ за мужність і героїзм, виявлені при виконанні військового обов'язку під час збройного інциденту 13-го липня на таджицько - афганському кордоні. Одночасно своїм указом президент Б. Єльцин за мужність і відвагу, виявлені при виконанні громадського обов'язку нагородив орденом „За особисту мужність" військовослужбовців прикордонних військ Російської Федерації, які загинули під час інциденту. Раді міністрів РФ доручено надати родині кожного військовослужбовця, який загинув, одноразову матеріяльну допомогу.

ПРЕДСТАВНИКИ УРЯДІВ Китаю і Англії почали в Пекіні восьму рунду переговорів з приводу проведення виборів у законодавчу раду Гонг Конгу в 1994—95 роках. Нинішня рунда проводиться згідно з досягнутою під час візити міністра закордонних справ Англії Даґласа Герда в Пекін китайсько-англійським домовленням про прискорення процесу перегозорів. Заступник міністра закордонних справ Китаю Цзян Еньчжу і британський амбасадор у Пекіні Робін МекЛарні, які репрезентували свої уряди, заявили перед початком рунди, що кожна зі сторін докладе всіх зусиль „для якнайшвидшого досягнення прогресу у переговорах".

У СЕЛІ БУТОВО в Підмосков'ї знайдено нові масові поховання жертв сталінських репресій. Як вияснилося з документів, знайдених в архівах КҐБ, в Бутово від 1937 до 1938 року були розстріляні від 22 до 28,000 осіб і поховані у спільних могилах, які займають площу 1.5 гектара. Пізніше на місці масового поховання був посаджений яблуневий сад. Серед розстріляних було кілька тисяч чужинців, у тому числі дев'ять громадян ЗСА. Ще 16,000 розстріляних були поховані в сусідньому радгоспі „Комунарка". Більша частина з них були співробітниками НКВД. Представник міністерства безпеки Росії підполковник Міхаїл Кіріллін, який повідомив про знахідку в архівах колишнього КҐБ, повідомив журналістів, що висновки базуються виключно на архівних даних, а не на ексґумації жертв. У Бутово проживають переважно пенсіонери КҐБ. Дізнавшись про страшну новину, переважна більшість мешканців ні трохи не здивувалася.

ПІВДЕННА КОРЕЯ схвально відгукнулася про результати другої рунди американсько-північнокорейських переговорів у справі нуклеарної безпеки, які завершилися у Женеві. У розповсюдженому в Сеулі комунікаті міністерства закордонних справ Республіки Корея сказано, що Сеул розглядає їх як „важливий прогрес" у вирішенні проблем, „зв'язаних з підозріннями відносно спроб комуністичної Північної Кореї створити власну нуклеарну бомбу.

В АМЕРИЦІ

НА ПЕРЕСЛУХАННЯХ минулого тижня перед Сенатською юридичною комісією суддя Рут Бейдер Ґінсбурґ оминала конкретних відповідей на контроверсійні питання, не зважаючи на тиск республіканських сенаторів. Вона вправно оминула конкретні відповіді на питання, яка її думка про кару смерти, чи є вона згідна з Конституцією, а також про права гомосексуалістів. На одне і друге питання вона відповіла відкликом на існуючі закони, що не один раз виводило з терпеливости тих, які завдавали питання.

ВАШІНҐТОНСЬКІ лобісти почали нову стратегію у боротьбі за свої інтереси, — вони спрямували свої приціли на новоспечених сенаторів, які на їхню думку є найбільш податливими. При тому вони також почали вживати двозначні, а то й перекручені, оголошення в засобах масової інформації, які в результаті викликували у виборців занепокоєння та тисячі телефонів до бюр своїх сенаторів, щоб вони підтримували чи відкидали ту чи іншу справу. Чи буде ця стратегія мати бажаючі наслідки невідомо, але сенатор-демократ з Кольорадо Бен Найтгорс Кемпбелл є одним із тих, що публічно сказав — ваша тактика перекручення фактів на мене діляє дуже неґативно.

„ОФІЦІЙНЕ СТАНОВИЩЕ ЗСА, як і становище президента Билла Клінтона, повністю збігається із заявою Ради безпеки Організації Об'єднаних Націй", — заявила спеціяльний асистент Президента і старший керівник европейського відділу Ради крайової безпеки ЗСА Джейн Вокер у відповідь на запитання кореспондента. Як відомо, у заяві Ради безпеки ООН сказано, що вона подіrange глибоке занепокоєння України рішенням Верховної ради Росії та уважає це рішення таким, що не відповідає угоді між Росією та Україною з 1990 року про територіяльну недоторканість. Цікаво, що за заяву Ради безпеки ООН голосувала і Росія. Відповідаючи на запитання стосовно ідеї створення так званого НАТО-Б (думка висловлена президентом Польщі Лехом Валенсою), до якого могли б увійти центрально-европейські держави, Дж. Вокер висловила думку, що будь-який рівень реґіональної співпраці, особливо в нових демократичних державах, є корисним.

ДЕПАРТАМЕНТ ЮСТИЦІЇ стверджує, що буде продовжувати досліджувати смерть Вінсента Фостера, мол., старшого радника Білого Дому та близького приятеля президента Билла Клінтона, щоб винайти причину його самогубства. Рішення вести федеральне слідство запало після того, як Президент сказав, що він не знає нічого, що могло спонукати В. Фостера на вершку його кар'єри покінчити самовбивством.

ЩЕ В КВІТНІ Департамент оборони доручив перевести два наукові досліди про гомосексуалістів у війську. Одні досліди переведені групою генералів і адміралів стали підставою нової політики стосовно гомосексуалістів і лезбіянок у американських військових з'єднаннях. Одначе Пентаґон навіть не хоче говорити, не то, що опублікувати, висліди цих інших дослідів, які переводила відома корпорація Ренд. Цей плян пропонував, щоб гомосексуалісти відкрито служили у збройних силах країни. На думку згаданої фірми про цей плян не згадувалося тому, бо проти нього виступили всі шість керівників шефів Об'єднаного штабу.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City, N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to

Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою —
За зміст оголошень Редакція не відповідає

P O Box 346 Jersey City N J 07303

Західня Европа й Україна

Це була добра вістка з Києва, що амбасадор Великобританії заявив про дуже прихильне становище їхнього уряду до України у справі резолюції російського парляменту щодо Севастополя. Британський уряд солідаризувався із Борісом Єльцином у наталвруванні цієї резолюції, що це невідповідальний акт. Але британський уряд пішов далі: він назвав резолюцію російського парляменту — втручанням у внутрішні справи України та порушенням принципу непорушности державних кордонів, прийнятого при заснуванні Співдружности Незалежних Держав у грудні 1991 року.

Україну відвідали недавно високі достойники із держав Західньої Европи. Їхні відвідини є маніфестацією приязного відношення без уваги на мотиви. Коли відвідав Україну канцлер Гельмут Коль, то було ясно, що Німеччина зацікавлена Україною, як потенціяльним ринком збуту продуктів велетенського німецького промислу. Коли ж завітав в Київ і французький адмірал Ф. Леонтор, командант збройних сил Франції, то це доказ, що ці передові держави Західньої Европи цікавляться ролею України у новій міжнародній конфіґурації сил. Західня Европа не солідаризується з Америкою, яка за теперішньої президентури Билла Клінтона ставиться до України, як до другорядної країни, яка Америці непотрібна, бо вистачає Америці „партнерство" з Росією. Такий підхід Державного департаменту до проблематики Сходу Европи короткозорий і помилковий. Це повторювання помилки, що її робив колишній президент Джордж Буш із своєю орієнтацією на Москву, як ґаранта миру і стабільности в Евразії: путч сталіністів у Москві в серпні 1991 року й упадок Михаїла Ґорбачова, який із розвалом СССР втратив територію, переконав Буша про помилковість його політики і він, завернувши з цього шляху, обіцяв визнати державність України, якщо тільки всенародний референдум завершиться позитивним вислідом.

Лідери західньоевропейських держав краще орієнтуються, дивляться на дальшу майбутність і не роблять помилок, що їх робив Джордж Буш. Згадка у становищі британського уряду в справі Севастополя про принципи СНД доказує, що в їхньому міністерстві закордонних справ стежать за подробицями подій у Східній Европі і їх тямлять. З коментарів американської преси і телевізійних передач виходить, що кожний з отих лідерів Західньої Европи, який відвідав Україну, виїздить з Києва з позитивними враженнями. Складається на це передусім сам вигляд столиці України. Це не провінційне містечко, а чудове велике місто з характером столиці великої держави. Другим моментом є три найчільніші представники України, з якими кожний з отих західніх лідерів веде розмови, як — Леонід Кравчук, міністер закордонних справ Анатолій Зленко й міністер військових справ Костянтин Морозов.

Очевидно, що референти східньоевропейських країн у міністерствах закордонних справ Західньої Европи орієнтується також у неґативах кожної східньоевропейської держави. Вони прегарно знають, що в Україні все ще панує адміністраційний хаос та все ще нема конституції і щойно тепер після двох і півроку створено в Україні окрему поліційну одиницю для боротьби з економічними злочинами. Вже в першому дні урядування прем'єра Леоніда Кучми, він натаврував явище „мафії", яка розкрадає державне майно. Змарновано багато часу для боротьби з тим курйозним явищем. Нема в Україні грошей для підвищення платень рудокопам у Донецькому басейні, лікарям, учителям та інвалідам. Українська громада в Америці мусить збирати фонди на закупівлю амбасад України, але в Україні буквально більйони долярів пропали за минулих два роки, бо не було поліції, суду й прокуратури. Встановлення такого правопорядку є конечним пріоритетом.

ПРОВІДНІ РУМУНСЬКІ газети відмовилися висвітлювати діяльність теперішнього кабінету міністрів на чолі з прем'єром Н. Векерою. У спеціяльній заяві Асоціяції румунських журналістів підкреслюється, що „уряд випустив з-під контролі важелі влади, втратив авторитет і намагається трактувати нинішню кризову ситуацію в рожевому світлі".

Тарас Кузьо

РЕФЕРЕНДУМ, РЕФОРМА, НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

I

Червневий страйк шахтарів Донбасу породив ряд різноманітних проблем, які ускладнюють існування новонародженої української держави. Принаймні вже від кінця минулого року, коли ще й року не пройшло від тяжкозавойованої незалежности, Україна сповзла до застою. Новообраний Президент України Леонід Кравчук так і не зміг реалізувати свій мандат довіри, який висловив йому шістдесят відсотків виборців у грудні 1991 року, а також виправдати евфорію людей та їхню віру в те, що їхнє слово на підтримку незалежности означатиме розрив зі своїм минулим та надії на майбутнє. З різних причин українці могли голосувати за незалежність, але всі вони голосували за зміни та за краще майбутнє.

Наголошення Президентом Кравчуком на пріоритетах стабільності та відсутності соціяльних та етнічних конфліктів протягом 1992—1993 років перетворилося, однак, на небажання вживати заходів, які могли б виявитися ризикованими для його статус-кво. Ця обережність призвела до застою та всезростаючого розчарування у незалежності, особливо на Східній Україні, де рівень життя населення на 20 відсотків нижчий, ніж у Росії, де інфляція є також нижчою, а економічна реформа впроваджується більш рішуче. Народне розчарування незалежністю співпало також із спалахом розгалуженої та всеосяжної корупції та організованої злочинности, якій дозволено було процвітати у незалежній Україні. За результатами опитувань громадської думки, переважна більшість населення вірить, що саме мафія, а не Президент або ж Верховна Рада правлять країною. Розчарування засвідчили навіть кияни, 60 відсотків яких не вважають важливим досягнення Україною незалежности та готові відмовитися від неї („Вечірній Київ", 5-го травня). Не викликає здивування, якщо на вулиці ти зустрінеш людину, яка говорить, що „нічого насправді не змінилося. При владі ті самі люди".

Консерватизм лідера незалежної України Президента Кравчука — одна з головних причин політичної та економічної кризи, яка існує нині в Україні. Брак чітко визначеної ідеї, в якому напрямку вести незалежну Україну або ж уявлення про майбутнє України (не дивно, що прем'єр Леонід Кучма нещодавно запитав: яке ж суспільство ми будуємо?) відіграло велику ролю у наближенні нинішньої безвихідної ситуації. Додамо сюди ще кадрову політику, яка відмовилася відправити на пенсію колишніх апаратчиків, які бльокують реформи та підтримала некомпетентність колишнього прем'єра України Вітольда Фокіна — все це стало причинами нинішньої кризи в Україні.

Хоча винести звинувачення за внутрішню кризу можна всім без винятку галузям української адміністрації, порівняння із Російською Федерацією виглядає тут дуже доречним. Хоча Верховна Рада та З'їзд народних депутатів Росії набагато консервативніші за українські, президент Борис Єльцин, одначе, підтримав реформи та призначив на посаду прем'єр-міністра Єгора Ґайдара в січні 1992 року. Натомість Президент Кравчук не лише підтримував колишнього прем'єра України Вітольда Фокіна аж до жовтня 1992 р. напередодні кризи, що наближалася, але й відмовився створити уряд національної довіри. Хоча призначення Леоніда Кучми було кроком вперед, справжні реформатори все ще в меншості в його кабінеті, в якому домінує Спілка промисловців та підприємців (Східньоукраїнська асоціяція „червоних директорів"). Головна загроза для України сьогодні, отже, не зовнішня, а внутрішня, і походить вона від внутрішньої кризи, особливо економічної. Виникла вона як слідство маніпулювання незалежности України з боку її головного керівництва. На відміну від Росії та її президента Боріса Єльцина, український Президент не має ані віри у патріотичний дух українського населення, ані чіткої ідеї, чого він, як всенародно обраний Президент, хотів би від України.

Незважаючи на відсутність політичних та економічних реформ в Україні, опити громадської думки свідчать, що більшість населення завжди підтримувала їх. Однак, Президент Кравчук, виступав проти їхнього впровадження через вороже ставлення до реформ меншости населення, чия відданість українській незалежності виглядає доволі сумнівно. Хоча й зрозуміло, що зміни мають впроваджуватися поступово, не робити нічого в ім'я „стабільности" означає не тільки іґнорування волі більшости, але й накопичування проблем на майбутнє. Усі лідери мають вжити непопулярні заходи, які могли б призвести до падіння їхньої особистої популярности. Жодному лідерові ще не вдавалося сидіти на паркані, ніяк не спрямовуючи країну і не мати при цьому державу, в якій панує застій, соціяльне невдоволення та гіперінфляція. Усе це постало тепер перед Україною. Зростає кількість тих, хто хоче брати участь в акціях соціяльної непокори — про це свідчить опит громадянської думки Демократичної ініціятиви.

Продовження буде.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Леонід Грабовський

Ольга Богомолець: спів, що полонить

Уже минуло сім років, як триває чорнобильська трагедія українського народу. На відзначення всежалобних роковин пластовий курінь „Верховинки" улаштував у приміщенні Наукового Товариства ім. Шевченка в Ню Йорку концерт однієї з яскравих представниць української національної школи авторської пісні — Ольги Богомолець, що перебуває сьогодні в ЗСА.

Співачка, лікар, а тепер, ось-ось і артистка кіна, Ольга складає свої сольоспіви до старанно підібраних поезій Василя Стуса, Ліни Костенко, Олени Теліги, Євгена Сверстюка, Зиновія Красівського, Леоніда Кисельова, Ярослава Лесіва, а так само і до своїх власних. Проте, незважаючи на кількісну перевагу чужих текстів, здається, що слова кожної пісні написала сама Ольга — настільки повним є утотожнення виконавиці з ліричним героєм вірша, настільки глибоко вона переймається його почуттями — хоча це, звичайно ж, не що інше як ілюзія, чари, що становлять наслідок артистизму й вразливости співачки.

Усвідомлюючи враження, які дістаєш від концерту Ольги, думаєш насамперед про гармонійне поєднання вродженого драматичного таланту (який імплікує здатність, навіть хист, до удавання, перевтілення і передражнювання, до вбирання масок) — із натуральністю, щирістю, природністю вияву притаманного співачці глибокого ліризму, внутрішнього задушевного тепла. Все це багатократно підсилюють чари переможної жіночности, що випромінює кожна клітинка її єства. І попри все те, вражає меланхолія, елегійність, що становить емоційну домінанту всього концерту. До своїх пісень Ольга добирає або складає здебільшого такі поезії, де йдеться про кохання, розлуку, про недосяжність щастя або про його проблематичність тимчасовість, непевність, несталість, нетривкість.

Усі ці мотиви незмінно подаються м'яко, делікатно, часто — натяком. Але це не вичерпує — і далеко не вичерпує — тематичного розмаїття її сольоспівів. Усюди й завжди тут присутня Україна. Її образ, її історична доля і невеселе, хоч дещо обнадійливе сучасне життя так чи інакше, прямо чи непрямо вторгуються в кожну виконувану О. Богомолець пісню, і нерідко смуток переростає у біль, а елегійність — у трагізм. І деякі образи пісень її репертуару є власне образами страдниць, мучениць.

Голос О. Богомолець міцно бере у полон слухача — і пересічного, і елітарного — своїм оксамитним теплом, особливо ж у грудному низькому реґістрі. У флейтових його барвах і полягає, як здається, секрет його суґестивного діяння на слухача, тієї інтонаційної „інтоксикації", що становить сенс усякого публічного музичного виконання. Артистка добре усвідомлює природні межі його- і розумно, з відчуттям міри, свій голос уживає. Дуже важко знайти тут якесь перебільшення чи афектацію — від цього О. Богомолець рятує вроджений шляхетний смак. Делікатним є й гітарний супровід, хоча можливо, що його ритми могли б бути дещо вишуканішими, а акомпаньяменти — більш опрацьованими в деталях.

Слухачі, що зібралися у залі Народного Дому, не були розчаровані. Їхнє численне гроно (на жаль, чомусь тільки бракувало саме нашої молоді, для якої, власне кажучи, ці пісні теж, якщо не насамперед, призначаються!) не пошкодувало довготривалих оплесків для талановитої співачки, чиє мистецтво так потрібне сьогодні кожній зболілій українській душі.

Мій Львів самотній буде
Ах скільки він самотній був
На ринку в чотирьох криницях
вода тече
Над ними сонце нахиляється
відходить і приходить
Над ними місяць нахиляється
відходить і приходить
Ах, скільки ми самотніми були!
Ми нахилялися,
відходили й приходили.

Богдан Нижанківський

Любарт Ліщинський,
Львів

МИ ВІДІЙШЛИ І ВЖЕ НЕ ПРИЙДЕМО І ЛЬВІВ САМОТНІЙ БУДЕ!

Чому так дістся, що невблаганний час збирає крок за кроком своє трагічне жниво? Так ніби вчора пішли у засвіти ЕКО, Мороз, Гординський. Нині знову у скорботі схилім чола над домовиною Мирона Левицького, що усупокоївся в Бозі 17-го липня.

Дивний збіг обставин, перший трагічний рахунок львівських мистців цього покоління відкрив у Львові Леопольд Левицький, а останнім відійшов Мирон Левицький. Вдумаймося — то прецінь дефінітивно останній з буйного грона львівських малярів міжвоєнного періоду. Вже немає нікого з них ні вдома ні на уходах. Смерть Миронця, як його подоброму звали друзі і близькі шанувальники, перегорнула останню сторінку дивної книги, що писалася всіми барвами, стилями, жанрами, напрямками, світилася талановитими спалахами від кінця XIX сторіччя до кінця 17-го липня 1993 року. Цим днем, ясна річ, не закінчиться історія українського мистецтва, лиш цей день стане віхою, що завершить дуже важливий том літопису многобарвної і многострадальної історії культури нашого народу, яка нарешті дістала змогу розглядатися виключно єдиною і неподільною монолітною брилою. Як можна тут щось ділити, скажімо Мирона Левицького з передвоєнного Львова і Мирона повоєнного з Канади. Він не двоїться, він був один неповторний у своїй консеквентності від початку до кінця. Дуже сумно, що пішов на „вічну мистецьку раду" аби зайняти належне йому місце в ареопагу, у гроні друзів альбатросів.

Пішов непересічний маляр і останній расовий львів'янин з крови і кості. Знавці твердять, що не штука вродитися у тому місті і бути його статечним повним усіляких цнот громадянином. Львів'янин то щось як добре витримане і викляруване славне вино, то щось кунштовне і до того треба мати талан від колиски. Треба мати „шнит" аби пасувати до неповторної атмосфери артистичного життя передвоєнного Львова. До скону як купальський цвіт папороті, нести у душі лункий відгомін львівського бруку і „спів трамваю" на скруті. Ніколи не забути тремтливе мариво вогнів газових ліхтарень у чарівних сутінках пересичених запахом весни. Мати шалене почуття гумору „львівського кіндера" і висублімоване почуття краси жіночого тіла. Знати на вильот своє місто і кохатися до нестями у красі його вулиць і парків. Ніколи не забути де Личаків, а де Вулька, де Вали, а де Погулянка. По півсторіччі без поводиря ходити по рідних вуличках і завулках, що все одно виведуть до Успенки і на Ринок аби віддати честь ратушевим левам. Спогадами линути завжди туди, куди на мистецьке „рандеву" злітались молоді і повні сил „альбатроси", до гурту, що вперто творив мистецтво українського Львова. Той цвіт згодом на Заході і вдома дав таки високоґатунковий овоч, яким маємо нагоду пишатися.

Альбатроси з гнізда кипучого генія Олекси Новаківського ніколи не підвели свого метра. Іскорки-дзиндри з ватри космацьких пленарів засипав він у душі спудеїв, щоб ніколи і ніде не згасли. Свідоцтвом цього стала зворушлива виставка у залях на партері дому-музею Новаківського, де маестро Левицький здавав свій тут перший і на жаль, останній звіт перед пам'яттю метра і нечисельним гроном тих, що його знали і пам'ятали і хмарою нових шанувальників, які відтоді пізнали мистця і будуть пам'ятати його і ту виставку і до сліз зворушеного сина свого міста, який на часинку повернувся додому, у свій Львів. Нехай у вдячній пам'яті нашій продовжить свою життєву подорож маляр з Личакова, а ті, кому туг на вигнанні оздобив своїми творами виплекані і гордо збудовані храми хай зронять тиху молитву за душу усопшого маляра іконописця.

Згадуймо у молитвах і не забудьмо, бо славою нашою не тільки є ті, що поклали за нас своє тіло, а воздаймо по заслугах тим, що віддали своєму народові всю душу, без решти.

Нехай слова поета Богдана Нижанківського, що був побратимом мистця, стануть реквієсмом їм усім: Без решти львівським мистцям, що пішли...

Не піду до неба, не піду!
Не піду до пекла, не піду!
блукати я буду, ой буду,
І буду невпинно питати
Навколо, навколо, навколо:
—Кудою дійти до Підвалля,
Кудою дійти на подвір'я,
Кудою на поверх, на третій,
Кудою до хати?
А вже, як дійду, відшукаю,
Набудусь, щоб мати на вічність.
А потім — я піду до неба,
А може до пекла. Не знаю.
Направду, не знаю.

Леонід Федорук

* * *

Дах. Журавель. Шматок затоки
Уже розлитого Дніпра.
І чавкання стежок замоклих.
І горобців весільна гра.
І ляскіт молодого грому.
І радісний танок дощу.
А я під скиртою соломи
Сміюсь і мокну досхочу.

Київ

Космічна мить

Ранковий, радісний, весняний,.
Дзвінкий солодкий спів синиць...
На оксамит п'янкий, духмяний
Лягаю мрійно горілиць
І чую як під райський щебет
Мов єство все воскреша
І як у синє Боже небо
Спорхнула пташкою душа.

Д-р Оксана Кіндрат,
Івано-Франківське

„ПАНЕ ВАСИЛЮ, ДЯКУЮ ВАМ — Я БАЧУ!"

В автомобілі „Ніссан" ніжно звучала дев'ята соната Бетовена. Велика швидкість, з якою майстерно вела автомобіль Карен Селезінка-Олтман, майже не відчувалася. М'які крісла, охолоджене повітря авта та чудова музика створювали той комфорт і затишок, який був дуже необхідний всім після нервового напруження, після спекотного дня. А саме такими були ці три дні. Про них думав кожний, хто був у машині. На задньому сидінні машини сиділа жінка та міцно обіймала маленького русявого хлопчика, тулила його голівку до своїх грудей. Це була Галина Семчишин та її син Ярослав, який народився сліпим і якому ніхто не брався подарувати щастя бачити сонце, небо, квіти, мамині очі і машини, які він безмежно любить і знає вже всі моделі.

Проте, це не триденної давности історія печалі, тривоги, чекання і нарешті успішного завершення. Її початок — серпень 1992 року, коли вперше відбулася зустріч американського професора Василя Селезінки з дворічною не по віку розумною дитиною, але приреченою бути сліпою. Щось стиснуло тоді груди докторові, згадалося у пам'яті, як трирічним хлопчиком він залишив рідну Україну і разом з батьками подався до далекої Америки, щоб здобути признання і славу одного з кращих офтальмологів ЗСА. І ось через шістдесят п'ять років він повертається на Батьківщину, до незабутньої криниці, до своєї домівки. Але це повернення, то не тільки пам'ять, то не тільки ностальгія, але і почуття обов'язку перед своїм народом. Професор Селезінка тоді привіз багато інструментів, ліків, приладів, штучних кришталиків, щоб покращити медичну допомогу очним хворим. Разом з тим він багато оперував, консультував хворих, яким давав цінні поради. Під час однієї з таких консультацій і відбулося знайомство Ярослава з д-ром В. Селезінкою. Відтоді не було такого дня, щоб доктор не подумав про цю дитину, як їй допомогти. Все треба було взяти до уваги: і вроджена вада очей, і вік дитини, і навіть те, що хлопчик консультований в знаменитих клініках, обстежений на сучасній вітчизняній апаратурі і ніхто не взявся його оперувати. Правда, московські офтальмологи запропонували зробити спробу пересадження рогівки після досягнення хлопчиком п'ятирічного віку, але без жодних ґарантій. Тому американський професор розумів, який рискований крок він береться зробити. Але інтуїція і досвід йому підказували, що ця дитина повинна прозріти і чим швидше тим краще. Тому це був рік напруженої організаційної праці у підготові до операції, її фінансування; треба було остаточно поставити всі за і проти щодо хірургічного втручання — і якнайшвидше.

16-го червня цього року Славко Семчишин разом з матір'ю ступили на американську землю, щоб відчути незабаром радість буття, а також міцні потиски рук американців, які їм простягнув цей великий, чуйний і добрий народ. Протягом двох тижнів йшли приготування до операції. Хлопчика кількакратно оглядали директор Інституту Ока Сейнт Луїсу, д-р Д. Шанслін та інші офтальмологи, проводились всебічні обстеження. Поряд з цим їх знайомили з містом, його визначними місцями, а американські українці гостинно приймали сім'ю Семчишинів у себе вдома. Домашній затишок та спокій огорнули Галину і Славка в домі д-ра Селезінки, де їх прийняли як рідних вся сім'я професора. Все що найкраще — для Славка. А хлопчик досить швидко призвичаївся і на другий же день чудово відтворював сигнали швидкої допомоги, пожежної чи поліційної машини. І нікого це не дратувало, а навпаки — всіх тішило, що хлопчик такий активний та життєрадісний. Дитина за два тижні поправилась і підросла. Напередодні операції всебічні бадання показали відмінні результати, а щодо розумового розвитку, то Славко рівнявся п'ятирічній дитині. Він легко засвоював нові слова, блискуче вже знав по-англійськи рахувати, вивчив назви майже всіх кольорів, не створювало для нього проблеми і привітання чи подяка і також англійською мовою. Протягом останнього тижня велику увагу приділяла хлопчикові та його докторові американська преса та телевізія. Все це дуже зблизило проф. В. Селезінку та Славчика. Доктор полюбив хлопчика як рідного внука, а малий його завжди міцно обіймав при зустрічі.

І ось цей день настав: 2-го липня 1993 року, день, який для Славчика мав подарувати радість побачити мамині очі, чи назавжди залишитись темним, назавжди просити

(Закінчення на стор. 3)

„Пане Василю...”

(Закінчення зі стор. 2)

маму вмикати світло, щоб мати орієнтир. Це була кульмінація того напруження, яке охопило десятки американців. Деякі з них я мушу назвати, бо такої щирої участи в долі сліпого я не зустрічала за всі свої понад 20 років лікарської практики. Це Максим Пизюр, Євген Логуш, Орися і Ярослав Зінич, Таїса Венк, Емма Троленджер, Браєн-Сеєрс і Лестер МакДоналд, Карен і Дженіфер Олтман, Шеррі Мокрина Форел і Стів Флісler та багато інших. До речі, спеціяльно для Славчика подарована рогівка була доставлена літаком в день операції з Гюстону, Тексас. А на операції було багато присутніх — офтальмологи, телебачення, журналісти. На телеекрані чітко було видно кожний рух хірургів — д-ра Шансліна і проф. В. Селезінки. Випадок незвичайний. Тому, коли в рогівці був зроблений отвір діяметром в 5мм, всі з полегшенням зітхнули, бо там чітко було видно зіницю та прозорий кришталик (на що найменше сподівалися). Надія, віра, бажання стали дійсністю: Ярослав Семчишин буде бачити! У багатьох на очах тремтіли сльози. Так, мрія матері збулась. Це був тріюмф людського розуму, серця і рук! Всі вітали хірургів. Операція, на яку так довго чекали, тривала менше години. А через деякий час дитина вийшла з наркози і першим кого він покликав була, звичайно, мати.

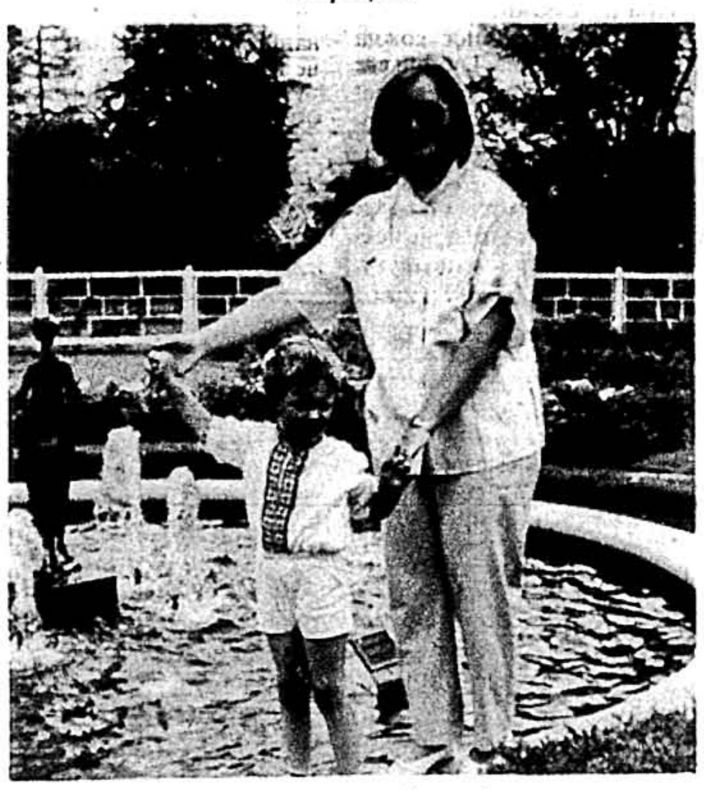
Після 10-ох годин після перебування в клініці Кардинал Ґленнон Чілдрен Госпітал Славко повернувся додому. Саме так Галина назвала помешкання проф. В. Селезінки. Це диво. Складна і відповідальна операція не вимагала довшого перебування хлопчика в клініці. Це свідчить про надзвичайно високий рівень американської медичної науки і техніки, це гарантія лікувальних середників, які дають змогу хворим лікуватись вдома, перебувати в оптимальних і звиклих умовинах, що, безумовно, успішно позначається на їх видужанні.

Хвилюючою була і перша перев'язка: Що там? Але знявши пов'язку, всі побачили спокійне око, без ознак подразнення. І головне — Славко бачив!

Звучали останні акорди сонати. „Ніссан” під'їжджав до будинку, в якому ми жили. Ми поверталися від Емми Троленджер, де приємно провели вечір. Славчикові вже пора було спати. Це був другий день після операції...

Славко Семчишин з д-ром Василем Селезінкою перед операцією.

Славко з мамою Галиною в Ботанічному парку в Ст. Луїсі

Заходами Української Американської Координаційної Ради та Народного Дому, Ню Йорк

у четвер, 29-го липня

відбудеться зустріч громадянства з

лавреатом Державної премії ім. Т. Шевченка, письменником, колишнім дисидентом і політв'язнем

МИКОЛОЮ РУДЕНКОМ

який приїхав на візиту з України до ЗСА

Зустріч відбудеться

в Українському Народному Домі в Ню Йорку, Друга Авеню, між 8 і 9 вул. в год. 6:30 вечора

Там...

(Закінчення зі стор. 1)

лише троє осіб та секретарка, а мінімальний склад персоналу повинен бути принаймні п'яти представників консуляту, два урядники та секретарка.

Не можна, отже, дивуватися, що при такому скромному складі тепер генеральний консул, консул і його заступник працюють далеко поза прийняті норми та ніяк не встигають із усіма завданнями. Тут треба не лише полагоджувати поодинокі справи осіб, які заходять у консулят, але також ряд товариських і дипломатичних обов'язків.

Як інформує В. Крижанівський, вони нав'язують вже товариські та інші зв'язки з консулятами, які густо розсипані по Ню Йорку, але також з українською громадою, що допомагає тепер так активно до викінчення відповідного та репрезентативного приміщення.

Довідуємося, що перебудова будинку знаходиться у руках українського будівничого, як також українці підготовили відповідні пляни.

Тепер лише бажання генерального консуля, щоб перебудова закінчилася скоро та щоб можна було в цьому приміщенні приймати усіх гостей. Досі, як спостерігаємо, ці гості — це тільки особи, які потребують дозволу на відвідини України, або мають інші справи із перебуванням тут чи там. У день наших відвідин, черга їх стоїть спокійно та терпеливо поряд невикінчених сходів на перший поверх і кожний терпеливо чекає, коли його викличуть до кімнати консула. На наше прохання можемо приглядатися деякий час, як відбувається такий процес. Саме клієнтами є двоє молодих китайців, що ідуть в Ураїну на міжнародну учительську конференцію. Вони потребують візи на в'їзд негайно і без найменшого протесту готові заплатити вимагану найвищу суму 100 дол., щоб тільки дістати потрібні папери. Але у них тільки чекові книжечки, а консул чемно вияснює, що тут приймають лише банкноти, або грошові перекази чи фірмові чеки. Отже треба відложити видачу віз на годину, заки китайці принесуть заплату.

Але ціни віз є різні, залежні від того як довго на них чекається — чим більше маєте часу — тим вони дешевші.

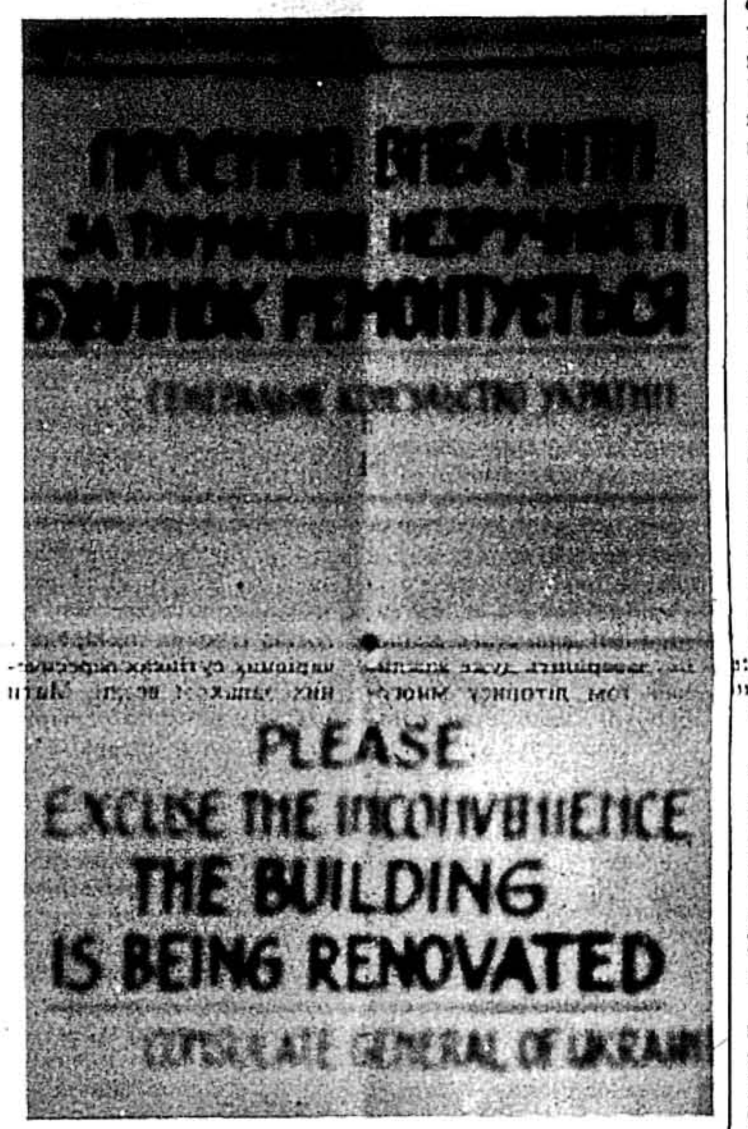
Однак сам факт, що треба старатися про візу, щоб відвідати Україна та ще й за це платити — викликає постійно хвилювання та завваги нашого громадянства і наші часописи містили вже не один раз статті та листи на цю тему.

Чому воно так і чому є три категорії заплати — 30, 60 і 100 дол. — ми не дістаємо точного вияснення крім стереотипного, що, мовляв, „кожна держава вимагає візи і вимагає за неї заплати, отже тим більше можна сподіватися того від молодої української держави”.

У консула М. Кириченка лежить на столі ціла гора американських пашпортів — літом кількість відвідувачів України зростає.

Єдиний телефон дзвонить майже безперервно, а В. Крижанівський хвилюється дорученням амбасади з Вашінгтону опікуватися пересадкою одного із українських політиків, що саме в перелеті затримався на летовищі Кеннеді та, не знаючи англійської мови, потребує опіки. А тут персонал у консуляті такий малий, що ніяк не подолати усім завданням.

Отже немає часу на нашу заплановану довшу розмову та ще лише наскоро хочемо дістати відповідь: чому ці ускладнення з візами та конечним тепер запрошенням від рідних чи від установ в Україні потрібні нам усім, що хоча тут живемо, але почуваємося українцями? Складний процес запрошень і візи — каже нам генеральний консул — спрямований в першу чергу в тому напрямі, щоб спинити мандрівку торгівлі недозволеним матеріялом, зокрема наркотиками, чи таки перевіз і торгівлю валютою.

Напис при вході до консуляту у двох мовах.

Для чесних людей ніяких утруднень консулят не робить і не буде робити.

З тією надією виходимо під стукіт молотків будівельних робітників і ще раз читаємо великий напис, в якому консулят вибачається за „тимчасові незручності”. Представники консуляту мають на думці, напевно, ті будівельні незручності, але ми сподіємося, що усі вони — і побутові, і державні — будуть лише тимчасовими.

Українська Православна Катедра св. Володимира в Ню Йорку

160 Захід 82 вул.

запрошує на своє

ХРАМОВЕ СВЯТО

яке відбудеться

в неділю 1-го серпня 1993 р.

на українському селі в Бавнд Бруку Сомерсет — Ню Джерзі

за такою програмою:

Субота — 31-го липня о год. 6-ій веч. — ВЕЧІРНЯ
Неділя — 1-го серпня — 10 год. ранку — Зустріч Владики і Архиерейська Служба Божа і освячення води

Святочні відправи служитиме Високопреосвященніший Архиепископ Нюйоркський АНТОНІЙ в сослуженні о. настоятеля протопресвітера ВОЛОДИМИРА та о. диякона АНДРІЯ Кулика.
Службу Божу співатиме Катедральний хор під керівництвом Стефанії Кулик.
Після Служби Божої святочні перекуски — приготовлені парафіяльним Сестрицтвом.

Запрошуємо всіх на наше свято та відпочити на свіжому повітрі

НАСТОЯТЕЛЬ
ПАРАФІЯЛЬНА УПРАВА

Тема форуму — „Проблеми Гуцульщини”

У днях 27—28-го травня в Косові відбулася перша міжнародна науково-практична конференція „Проблеми Гуцульщини”. У ній взяли участь науковці інститутів народознавства та екології Карпат Академії Наук України, Прикарпатського відділу Інституту агроекології Української Академії Аграрних Наук,

Консул М. Кириченко при робочому столі, де видаються візи

Львівського, Прикарпатського та Чернівецького Університетів, Львівського Лісотехнічного Інституту, Українського Науково-Дослідного Інституту Гірського Лісівництва, Карпатського Державного Природничого Національного Парку, Львівського Політехнічного Інституту, Карпатського Державного Заповідника, Львівського Клюбу ЮНЕСКО та інших закладів і установ України.

Активну участь у конференції взяли дослідники з інших країн. Серед них — автори глибокозмістовних доповідей голова Гуцульського Дослідного Інституту М. Домашевський (ЗСА), докторант університету Індіяни в Блумінгтоні (ЗСА) А. Амато, автор монографії на гуцульську тему в польській літературі Я. Хорош (Польща), доктор П. Йордан з Інституту південної і південно-східньої Европи (Австрія) та інші. На пленарних і секційних засіданнях заслухано понад 60 доповідей з питань економіки, екології, природокористування, лісівництва, історії, етнографії, мистецтва, освіти та літератури Гуцульського регіону. При цьому Гуцульщина розглядалася як історична етнографічно-культурна територія, що є невід'ємною частиною соборної України. Було відкинуто як антинаукову та антиісторичну „теорію” про окремий етнос карпатських русинів.

Високому науковому рівню конференції сприяли доповіді академіків М. Стельмаховича, О. Савченко, С. Стойка, докторів наук, професорів Г. Гуцуляка, М. Деркача, Р. Кирчіва, Г. Кожолянка, Л. Мілкіної, Ю. Сеньковського, Р. Скульського, кандидатів наук Н. Библюка, Б. Голояда, В. Клапчука, М. Фокшея, М. Рудишина, М. Становича, П. Трибуна та інших.

Надіслали свої доповіді на конференцію і такі відомі академіки як С. Генсірук, М. Голубець, Ю. Туниця, лавреат державної премії ім. Т. Шевченка Ф. Погребенник, д-ри Я. Закревська, З. Романовська, В. Полек та ряд інших.

Свій внесок у конференцію зробили й місцеві краєзнавці Ю. Джуранюк, В. Куращук, І. Мартинюк, О. Слободян, В. Тутуруш, М. Цьок та інші. У праці конференції взяли участь представник Президента України в області В. Павлик, представник Президента в Косівському районі Я. Ходан, голова Всеукраїнського Об'єднання Гуцульських Товариств Д. Ватаманюк, представники місцевої влади з усіх адміністративних районів Гуцульщини.

Конференція прийняла рекомендації з усіх обговорюваних питань. Вони будуть надіслані відповідним органам влади, підприємствам і установам.

Видано тритомний збірник тез конференції, в якому викладено основний зміст 83 доповідей.

Проведено різноманітну культурну програму.

Учасники конференції висловили думку, що такі форуми потрібно проводити регулярно, раз у два-три роки. Вони сприятимуть науковому підходові до державного, економічного та культурного будівництва в Карпатському регіоні.

Василь Шкурган

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБЦІ

св. п.

МАРІЇ РОМАНЕЦЬ
з дому ЛУЧКА

яка упокоїлася на 67-му році життя у Ворміністер, Па.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

буде відправлена

в українській католицькій церкві Непорочного Зачаття, у Філядельфії, Па., а також у церкві Покрови Пресвятої Богородиці і св. Андрея в Мюнхені, Німеччина

в неділю, 1-го серпня 1993 р. о год. 12-полудня

У глибокому смутку:
муж — МИХАЙЛО
син — ЮРІЙ з дружиною НАТАЛКОЮ з дітьми КСЕНЕЮ і ЛЮДМИЛОЮ
дочка — ЛЕСЯ ЛЕСЬКІВ з мужем МИХАЙЛОМ і дітьми ЮРКОМ, АДРІЯНОМ і НАТАЛЕЮ
син — РОМАН з дружиною ПЕТРУСЕЮ і дітьми МИХАЙЛОМ, ТАРАСОМ і ХРИСТИНОЮ
син — ЗЕНОВІЙ з сином ХРИСТОФОРОМ

УВАГА! УВАГА!

Пригадується, що

Посмертні повідомлення

до поміщення в щоденнику „СВОБОДА”

приймаються тільки до години 8:30 ранку,

якщо родина бажає їх мати надрукованими того самого дня.

ВІДДІЛ ОГОЛОШЕНЬ

ДОРОГІ УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ! ЧИ ВИ ВЖЕ ПЕРЕДПЛАТИЛИ ДЛЯ СВОЇХ ДІТЕЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ „ВЕСЕЛКА”, ЩО ВИХОДИТЬ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ?

Ділимось сумною вісткою, що в понеділок 12-го липня 1993 р. відійшла у вічність на 77-му році життя

бл. п.

СОФІЯ НОВАК

уроджена 17-го жовтня 1916 р. в селі Мацьковичі, повіт Перемишль

Залишила у смутку:
чоловіка — ПЕТРА
доні — ІРЕНУ і ЛЮБУ
родину в Україні, Франції, Польщі

ПОХОРОН відбувся 15-го липня з церкви Різдва Пречистої Діви Марії, на цвинтар св. Николая, Чикаґо, Ілл.

Від імені моєї покійної дружини Софії складаю 500 дол. на Фонд Відродження України — УНС
500 дол. — на Чорнобиль;

Ділимося сумною вісткою, що в четвер 22-го липня 1993 р. несподівано відійшла у вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, СЕСТРА, БРАТОВА, ШВАҐЕРКА і КУЗИНКА

бл. п.

ЕВГЕНІЯ БІЛИК
з дому Качалуба

ПАРАСТАС — неділя 25-го липня 1993 р. о год. 6-ій вечора в похоронному заведенні М. Насевича 109 E. Tabor Rd. Філядельфія, Па.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — понеділок 26-го липня о год. 9-ій ранку в цьому ж заведенні, а о год. 10-ій Служба Божа в українській католицькій церкві Христа Царя 1623 W. Cayuga St., Філядельфія, Па., а відтак на цвинтар св. Марії у Факс Чейс, Па.

У глибокому смутку:
муж — МИХАЙЛО
сестри — ІВАНКА і ВІРА КАЧАЛУБИ в Україні
шваґерка — МАРІЯ ҐОЙ з родиною в Україні
шваґри — ОЛЕКСАНДЕР і ІВАННА БІЛИКИ з родинами
— МИХАЙЛО БІЛИК з родиною
кузини — ЛЮБА БУРЧАК
— АНДРІЙ БУРЧАК
— ХРИСТЯ БОЙКО з чоловіком
— МАРІЙКА МАРТИНЮК з родиною
та дальша родина і приятелі в ЗСА й Україні.

З невимовним жалем повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що в середу, 21-го липня 1993 р. на 76-му році трудолюбивого життя, відійшов у вічність наш найдорожчий ТАТО, ДІДО І ПРАДІДО

бл. п.

ПЕТРО ГОДОВАНЕЦЬ

колишній вояк Закарпатської Січі, в'язень мадярських та румунських концентраційних таборів

Залишив у глибокому смутку:
синів — ПАВЛА з дружиною ДАЯНОЮ і дітьми
— РОМАНА
— ІВАНА НІМЧУКА з дружиною МАРІЄЮ і дітьми
дочок — ДОСЮ ГОЛОВЧАК з чоловіком МИКОЛОЮ і дітьми
— СОНЮ КОНРАДІЗ з чоловіком ІГОРЕМ і дітьми
14 внуків
2 правнуків
близьку та дальшу родину в Україні, Канаді та Бразилії

ПАНАХИДА в п'ятницю 23-го липня о год. 7-ій вечора в похоронному заведенні М. Насевича при Франклін і Бровн

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в катедрі Непорочного Зачаття у Філядельфії, Па. 24-го липня о год. 9:30 ранком, а опісля на український католицький цвинтар Св. Марії на Fax Chase, Па.

Вічна йому пам'ять!

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Успішний конкурс УСА — Львів

Другий студентський конкурс, оголошений Українською Спортовою Асоціяцією у Львові і присвячений 120-річчю з дня народження проф. Івана Боберського, закінчився: з підведених підсумків виявляється, що з Наддніпрянщини прибуло більше учасників, ніж зі Західньої України! Це дуже врадувало організаторів конкурсу і заохотило частіше організовувати подібні в майбутньому.

Перше місце припало студентові з Тернополя. Відзначено також багато інших цікавих праць. Святкування річниці Івана Боберського продовжується на терені Галичини у формі різних спортових змагань та низки пропагандивних заходів, щоб тим способом широко й активно привернути увагу молоді й усієї громади до національної самобутности, історії культури, спорту, а також тих питань, що їх висував батько української фізичної культури. Це ж бо він пропагував такі важливі й тепер гасла, як: „В єдності сила", „Не плачем, а мечем", „Все вперед!", „Всі враз!" і т.п.

УСА-Львів плянує присвятити третій студентський конкурс 130-річчю з дня народження д-ра Кирила Трильовського, „Січового батька", що все своє життя віддав пробудженню національної свідомости гуцулів.

Е.Ж.

Чому спортова Україна потребує нашої допомоги?

Недавно в Любляні і місті Бледі в незалежній Словенії завершився чемпіонат світу з гокею в групі „С". Вперше в історії цього чемпіонату в ньому виступила збірна України, створена на основі єдиного гокейового клюбу „Сокіл-Ескулап" Київ. Українські гокеїсти зайняли друге місце і цим самим в наступному чемпіонаті виступатимуть у групі „Б".

Ось як прокоментував участь збірної України в цьому чемпіонаті коментатор українського телебачення для „Спортивної газети" Валентин Щербачов:

„Усе починається з дороги. І те, як добиралися збірні в Словенію, вже є показником уваги до них з боку держав, які їх делеґували. Я не буду порівнювати нас з такими заможними країнами як ПАР, Бельгія, Австралія та Південна Корея. Візьму приклад з наших друзів з кол. СССР. Латиші — уся збірна в супроводі восьми журналістів — прилетіла в Любляну чартеровим літаком і вже годину після приземлення розміщувалася в готелі у Бледі, де грали команди підгрупи „А". Повітряним шляхом дісталися до місця змагань і гокеїсти Казахстану. Обидві команди були оточені постійною увагою преси і державних структур.

Збірна України майже пів Европи подолала на автобусі-привиді фірми „Неоплан". Стільки, як автобус „Сокола", не прожив іще жоден подібний засіб пересування — 18 років! Від Чопу через кордони 22 години без обігріву, скрутившись на сидіннях, їхати ті, хто мав зробити перші записи в літописі гокейової збірної України. Можете уявити собі, як важко поновити сили після такої подорожі. Нашим, однак, не сумно, до такого не звикати. І гокеїсти швидко поновили сили в лялькково гарному, тихому і напівсонному Бледі... Не буду розводитися про матчі українських спортсменів з командами Бельгії, Ізраїлю та двох Корей. Там усе йшло в одні ворота. Єдиною втіхою для тих, хто програвав по 20 і більше голів, були серйозні розмови фахівців про те, що перші чотири команди з групи „С" наступного року виступатимуть в групі „Б". Ключевим матчем групового турніру в Бледі стала зустріч Україна — Латвія, яку після двох періодів наші гокеїсти програвали 1:5, а потім із-за підтримки вщерть заповнених трибун звели внічию. Отой третій період був лебединою піснею українських гокеїстів. Інші пісні для них співали справжні лебеді на озері Блед, над яким щодня вони проходжувалися.

І тут я перейду до матеріяльної мотивації змагунів. Кожна команда добре знала, за що вона бореться і це підвищувало рівень патріотизму гокеїстів, які відчували, що держава про них дбає. Команда Казахстану мала пошиті однострої з Німеччини, латвійці також були виряджені на високому рівні. А про збірну України піклувався лише один спонсор — концерн „Ескулап" в особі свого віцепрезидента Олександра Трофимова. На щастя, спонсорам гокеїстів України не байдужий престиж рідної країни. Вони навіть спромоглися відрядити на чемпіонат двох журналістів, бо на нашого брата у державних структурах кошти знаходяться рідко.

Без належної мотивації наші хлопці все ж тримали марку країни, пробилися до фіналу, пройшовши ще одне складне випробування у півфінальній зустрічі з казахстанцями. Це завдяки самовідданим діям воротаря Бруля та ветеранів-леґіонерів Степаницева, Юлдашева, Лубніна, Менченкова, Шастіна (поприїздили ж вони з ближнього і дальшого зарубіжжя, бо розуміли важливість моменту). Гра була в'язкою. Після 32-ої хвилини, коли Кулабухов здобув ґоль (що вирішив зустріч), перед цим відзначилися Бущан і Гунько, більше радісних моментів на чемпіонаті для нас не було. Перед закінченням гри казахстанці поконтузили беззаперечного лідера збірної України Анатолія Степаницева. Ми з гіркотою подумали, що у фіналі проти латишів нам уже нічого не світить. Бо вони мають кілька лідерів, а у нас лише Степаницев здатний повести за собою. Так воно і сталося. У Палаті спорту Любляни, де трибуни палко волали: „Україна!", „Україна!", підтримуючи наших хлопців, останні нічим не змогли відповісти на таку прихильність. Поразка у фіналі була закономірною в атмосфері непевности в майбутньому у тренерів і змагунів команди. Отакий мінор на закінчення нотаток. Допомога повинна бути на державному рівні. Бо, здається, тридцятирічна праця зі створення української школи гокею загрожує піти в пісок, наче дощ у пустелі, якщо і надалі триватиме таке ставлення до потреб спортсменів", — закінчив автор.

Як сприймати успіхи Андрія Медведєва?

Про осяги цього 18-річного юнака з Києва на світовій тенісовій арені ми вже згадували у „Спортових Вістях" „Свободи". Починаючи в січні цього року в Мельбурні, Австралія, у відкритому турнірі тієї країни, Медведєв притягнув до себе велику увагу в тенісовому світі, в тому числі і між любителями тенісу української діяспори. Сотні української молоді в Мельбурні ентузіястично підтримували Медведєва з прапорцями України. Після того Медведєв виграв великі турніри в Барсельоні, Еспанія, а далі в Есторілі, Портуґалія. І раптом, неначе грім з ясного неба, під час чергового турніру в Німеччині в одній розмові зі спортовим кореспондентом, Медведєв відповів на запит одного з журналістів, що він „чистокровний" росіянин, уся його родина росіяни, але як уродженець України він репрезентує її на міжнародній арені. Як відомо, на міжнародній тенісовій арені досить вдало репрезентує Україну теж його сестра Наталія.

Очевидно, ця „крилата" заява Медведєва викликала, в деякій мірі, різноманітний відгомін. Чи маємо турбуватися тією чесною, з його сторони, заявою? Виходячи з державної точки зору, ми, навпаки, повинні радіти, що врешті змінилися часи, настав кінець служби українських талантів для „матушки" Росії і тепер чистокровні, але народжені в Україні, росіяни зобов'язані служити незалежній Україні. До речі, спорт не єдина ділянка в сучасній Україні, де в процесі будови її державности беруть участь росіяни й інші національності.

В сучасній Російській Федерації не сумують з того факту, що на верхах в уряді і на низах в різних ділянках суспільства, в цьому числі і в спорті, досить багато українських „малоросів", грузинів, чеченців, балтійців й інших націоналів. Вони прагнуть відбудовувати імперію, а нашому народові треба розумно і терпеливо будувати свою державу. І якщо Медведєв, росіянин, рішився репрезентувати Україну під її національним прапором, радіймо з цього факту і якщо є можливість, вітаймо його між нами.

О. Твардовський

НА СВОЇЙ РІЧНІЙ конференції у Гюстоні чорні журналісти широко дискутували причини малої кількости журналістів їхньої раси на високих становищах засобів масової інформації в ЗСА. Вже давно ця конференція стала для чорних журналістів форумом вияву своїх думок, бажань і амбіцій. У перших роках тут дискутувалося про кількість чорних журналістів серед працівників щоденників, журналів і інших редакцій в країні. Одначе цьогорічна конференція була присвячена саме швидкості авансування чорних журналістів по редакційних драбинах на високі становища.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановано такі турніри:

31-го липня і 1-го серпня — Подвійні ігри
4-6-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
9-10-го жовтня — КЛК

ПРИВІТ З ТАБОРУ ПТАШАТ 3.VII - 10.VII,1993

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ГРИГОРІЙ БОЖИК член УНС Відд. 19-го Т-ва ім. Д. Галичина в Ню Йорку, Н.Й. помер 10-го квітня 1993 року на 86-му році життя. Нар. 1-го січня 1907 року в Грибенній, пов. Рава Руська, Україна. Членом УНС став 1965 року. Залишив у смутку брата Олеся з родиною у Львові, сестрінку Параскевію Сусь в Ню Йорку і дальшу родину в Україні й Америці. Похорон відбувся 13-го квітня 1993 року на укр. кат. цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Р. Голіят, секр.

ОЛЕКСАНДЕР МАКСИМЕЦЬ член УНС Відд. 301-го Т-ва ім. Дмитра Вітовського в Чикаґо, Ілл. помер 7-го травня 1993 року на 74-му році життя. Нар. 1919 року в Україні. Членом УНС став 1980 року. Залишив у смутку дружину Анну, синів Володимира з дружиною Шерин, Петра з дружиною Шелі, Романа з дружиною Аннет, 5 внуків: Михайла, Дейвида, Христину, Марійку та Александру; блюкчу і дальшу родину в Україні, Польщі та Канаді. Похорон відбувся 11-го травня 1993 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Врублівський, секр.

МИХАЙЛО МАРЦІНИШИН член УНС Відд. Т-ва ім. св. Івана Хрестителя у Вілмінґтоні, Дел. помер 1-го травня 1993 року на 100-му році життя. Нар. 15-го лютого 1893 року в Польщі. Членом УНС став 1932 року. Залишив у смутку дочку Роз Занковську, сина Юрія, 5 внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі Ґрейсловн Меморіял Парк в Ню Кесл, Дел.

Вічна Йому Пам'ять!

Любомира Шеремета, секр.

АННА ФЕЩИШИН член УНС Відд. 437-го Т-ва Самопоміч в Рочестері, Н.Й. померла 24-го квітня 1993 року на 85-му році життя. Нар. 1908 року в селі Долиняни, повіт Городок, Україна. Членом УНС стала 1957 року залишила у смутку дві дочки: Марію Фещишин і Ольгу Мельник з мужем Іваном, невістку Ірену Фещишин, 9 внуків, 10 правнуків та дальшу родину в Україні і в Польщі. Похорон відбувся 27-го квітня, 1993 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Лідія Хом'як, секр.

ВОЛОДИМИР ДАНИЛЮК член УНС Відд. 422-го Т-ва ім. С. Петлюри в Філядельфії, Па. помер 4-го травня 1993 року на 64-му році життя. Нар. 1928 року в Жидачеві коло Львова. Членом УНС став 1980 року. Залишив у смутку дружину Тамару, дітей: Григорія, Волтера, Марію і Олексу. Похорон відбувся 7-го травня 1993 року на укр. цвинтарі св. Марії в Елкінс Парк, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Євтушенко,, секр.

ВОЛОДИМИР НОВАК член і предсідник 156-го Відд. УНС Т-ва ім. Тараса Шевченка в Брекгевен, Па. помер 19-го квітня 1993 року на 62-му році життя. Нар. 1-го січня 1931 року в Честері, Па. Членом УНС став 1932 року, Залишив у смутку дружину Гелен (Савицьку) Новак, три дочки: Джоен, Евелин Кінґ і Лоретту Тенович; брата Михайла, сестру Анну Джедік і четверо внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Ловн Крофт в Ловер Чайчестер, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Новак, секр.

• ПРАЦЯ •

Пошукуємо ЖІНКУ

до опіки двох малих дітей і домашньої господарки. Нічліг і харчування на місці.

Тел.: (616) 796-7322

ПОШУКУЄМО ЖІНКУ-УКРАЇНКУ,

віком 45-55 років, при доброму здоров'ї для догляду немовляти та хатньої допомоги в Джорджії, передмістя Атлянти, від 1 до 5 років, харчування та окреме помешкання від 1-го жовтня 1993 р. Бажаний досвід та знання української мови. Платимо дорогу до та від нас. 125 дол тижнево.

Тел: 1-404-435-3823. Пишіть на
Olya/Eric Broadwell
1200 Laurel Summit Dr
Smyrna, GA, 30082

• РОЗШУКИ •

Мариконь Анна Іванівна розшукує брата **ПЕТРА** (нар. 1907 р.), брата **ВАСИЛЯ** (нар. 1910 р.) і сестру **КАТЕРИНУ** (нар. 1922 р.) яких в роки війни вивезли до Німеччини. Їх самих або тих, хто має про них відомості, просять писати на адресу:

УКРАЇНА 292253
Львівська обл.
Сокальський р-н
с. Піддубне
Мариконь Анні Іванівні

Паращинець Феня Лук'янівна (дівоче прізвище) розшукує рідного брата,

ПАРАЩИНЦЯ ІГНАТА ЛУК'ЯНОВИЧА,

народженого в 1922 році в селі Соколики Турківського району Львівської області; пішов на фронт у 1944 році. Його або тих, хто знає про нього, просять писати на адресу:

УКРАЇНА 292253
Львівська обл.
Сокальський р-н
п/о Угнів, с. Піддубне
Шишоєк Фені Лук'янівні